

FRASES SOBRE HERNÁNDEZ PIJUAN

Per a l'obra d'Hernández Pijuan potser seria millor contestar amb poemes els seus quadres.

La pintura d'Hernández Pijuan: una pintura impregnada d'experiència, l'experiència primària d'un pintor, llum, color i espai.

L'art com a eina de coneixement, com a instrument sempre mutable d'aprehendre i transcendir la realitat.

L'últim quadre, sempre l'últim, que tan sols pot marcar, però, una fi provisional.

Cada quadre, expressió del dubte, de la irritació per la seguretat assolida.

Imatges contra l'abundància d'imatges que ens penetren.

Imatges contra la loquacitat del món.

Arrabassar el seu signe al silenci i a l'afonia.

Pintar per definir situacions elementals, el lloc en l'espai, amunt i avall, dins i fora.

Ni expressionisme, ni gestualitat o expressió subjectiva.

Res de psicologia. Claredat i ordre dels sentits. Recursivitat.

Ordre i estructura, però amb la cal·ligrafia inconfusible del seu creador.

Reflexió i intuïció, sensibilitat i intel·ligència.

Com més essencials es fan les obres d'Hernández Pijuan (línies gravades en el color que es condensen per crear signes i senyals), més en vessa l'experiència, l'experiència del caminant que s'orienta en el camp.

La idea d'imitació, de límit, com la idea de retallada, de finestra, que emmarca la realitat.

Dins del quadre, format per nombrosos estrats i per documentar aquest procés d'estratificació, procés temporal, hi ha, traçat amb dibuix, el marc del quadre.

El color, sensorialment corpori, perceptible, és aplicat en capes amb el pinzell o l'espàtula; el color que subjau s'hi trasllueix. Sobre el fons tou que forma el color es grava el dibuix amb carbonet o amb la fusta del pinzell: abstracte com a signe, llegible i tangible com a impressió, solc obert en la terra del color.

Els signes d'Hernández Pijuan són els signes elementals de les flors i de les fulles, de l'arbre i del núvol, de la casa i de l'onejant mar d'espigues.

El signe del núvol conté el coneixement de tots els núvols, el signe de l'arbre conté tots els arbres.

L'arbre solitari de Folquer, on té la seva casa de camp Hernández Pijuan, esdevé en el dibuix l'únic arbre del món, representant de tots els altres arbres del món.

Altres signes canvien, o tenen molts significats; en qualsevol cas, més d'un.

La fulla esdevé arbre; el mar d'espigues, aigua.

Els colors són els colors de la natura: ocre terrós quan el sol agosteja els camps, blanc pel reflex del sol abrusador, verd al començament de la primavera, groc quan el gra està alt.

Quan parlem d'experiència també volem dir que els seus quadres contenen una experiència cultural, perquè s'inscriuen en una cultura, l'espanyola, i que el paisatge del país ha esdevingut el paisatge cultural. Això és vàlid en la mateixa mida per a Agnes Martin, a l'obra de la qual es reflecteixen els deserts de Nou Mèxic, i també per a Richard Diebenkorn i els seus quadres creats amb la llum i els colors de Califòrnia. No hi ha art internacional. El lloc determina, en cada artista, l'essència del seu art.

Mida i ordre, com a harmonia, són llegat del sud.

Pintar el buit de l'espai i omplir-lo de signes-objectes, uns quants signes seleccionats, com fa el poeta líric amb unes poques, nítides metàfores de la realitat.

Mostrar que s'ha fet alguna cosa; en aquest cas, esberlar la superfície i fer que els signes penetrin en el color.

Transmetre la dificultat de parlar.

Viure amb el silenci.

La terra com a tema elemental de la nostra experiència. No pas un fals bucolisme o sentimentalisme sota el lema «retorn a la natura».

Quadres íntims plens de signes arcaics.

Sempre l'últim quadre, en un procés de recerca pictòrica de la veritat.

PETER WEIERMAIR

